

בדעתהקהל באנגליה, והממשלה הבריטית תצטרך להחליט להשאיר את הבסיסים במקומם ולתמוך בנו. ההרצאה לא היתה לשוא. הרופא התאושש קצת. הוא לא היה טיפס, והוא תפס את הגיון הדברים. אבל חששו תיו לא נעלמו לגמרי.

„אבל אם יתפסו אותנו ויגלו את כל העניין, הרי נשיג בדיוק את ההיפך! האמריקאים יתרגו עלינו, והם יתנו למצרים יד חופשית לדפוק את ישראל!“

„לא יתפסו אותנו!“ פסק רוברט בקול של ביטחון מוחלט.

„מרסל ניניו שמעה במועדון הקצינים כי המיטרה המצרית הציבה מארבים ליד בתי-הקולנוע והגבירה את השמירה על המוסדות האמריקאיים,“ התעקש מרוק.

„המצרים הם עם של מטומטמים!“ זרק רוברט בבוז. „אנחנו יהודים! לא מהיום אנו לוחמים בערבים, ובכל פעם דפקנו אותם, כאשר לא התערבו זרים. זה הג'וב שלנו עכשיו, להבטיח שהזרים לא יתערבו הפעם.“

הוא מיהר לתקן את עצמו: „זה הג'וב שלך. אנחנו סומכים עליך.“

הרופא נאנח. „אני לא אאכזב אתכם. אבל העניין נגד האנגלים יקח זמן. צריכים לבקר במוסדות שלהם, לערוך סיוורים, ולחכות את הפעולה. זה יקח שבוע, לפחות. בינתיים נוכל להמשיך בפעולות הקודמות.“

הוא קם, אמר בקול רם: „איי הופו לייק איט היר,“ לטובת שני גברים ששובי-זרוע עברו בשבילי, והלך. צעדיו היו הרבה יותר בטוחים מכפי שהיו בבואו. רוברט הרגיש שהוא שוקע בגל של עייפות, כמו אחרי קרב. הוא ידע שניצח, לפחות לפי שעה. הוא היה ראווי לבידור. אך עם מי אפשר היה להתברר בחרו זה? לרגע עלתה לנגד עיניו דמותה של מרסל. עם מרסל היה יוצא ברצון. מרסל היא זוהרת, נחמדה, נועזת. אבל אסור היה לצאת עם מרסל. זה היה מסוכן מדי.

אולי יקח את אותה חדרנית קטנה, מה שמה? פטמה. כדאי שיראו אותו בהברת נערה מצרית.

* * *

כטמה נישקה את רוברט, אך ראשו היה במקום אחר...

„או קיי,“ ולעצמו הוסיף: את נהדרת. חבל לסכן אותך בפעולות ריגול. אם יתפסו אותך, זה יהיה אסון.

* * *

רוברט שכב על גבו, רגוע, וליטף את חזה של פטמה בהיסח-הדעת. לא היה קשה לשכנע אותה לעלות עימו לחדרו. היא הסכימה, למרות שפחדה. מלון סמירמס הקפיד על שמו הטוב, ואילו ידעו היכן היא נמצאת, היו מפטרים אותה בו במקום.

הוא הביט בקרן-אור בודדה ששיחקה על התיקרה. בסך הכל, זה היה יום טוב. הוא שיכנע את מרוק, התחיל בהכנות נגד האנגלים, ביצע פעולה נגד הדואר, העביר ידיעות חשובות הביתה. והוא כבש את פטמה.

דבריו של מרוק חזרו אליו. הדוקטור צדק, כמובן. הפעולה מתקדמת יפה, אבל כל הצלחה נוספת מגבירה את סיכויי הכישלון. הם יציבו מארבים. הם יחזקו את המיקוח. בסופו של דבר יעלה על דעתם כי אלה מעשיהם של יהודים.

זהו עקב-אכילס של כל העניין. אילו היתה הרשת מורכבת ממצרים או קופטים, אפשר היה להסוותה. אבל כל 11 חברי הרשת הם יהודים. מרוק עובד בבית-חולים יהודי. בנט הוא זר, שבא למצרים לא מומן. ברגע שיתעורר החשש כי מבצעי הפעולות הם יהודים, יהיו כולם שרויים בסכנה גוראת.

ולא רק הם. הדבר יתגסס בכל העדה היהודית ששרדה במצרים. יאשימו אותה שהיא גייס חמישי. אם יתפסו אחד מהם, האם ידברו? רוברט כבר היה נוכח בחייו בעת חקירת אנשים תוך עינויים. הוא ידע את התוצאות. הוא העביר לנגד עיניו את כל 11 אנשי הרשת. אם יענו אותם, ידברו.

מחשבתו חזרה אל מרסל. מה יעשו לה, אם יתפסו אותה? יתלו אותה? לא, הם לא יתלו אשה. היא תקבל תקופת-מאסר ארוכה. לבו התכווץ. בתי-הסוהר המצריים ידועים לשימצה בעולם. איך תהיה מרסל — הזוהרת, השובבה, הפיקחית, השופעת-חיים — במקום כזה?

למעשה כות. הוא החנווני הקטן מן השוק, מסוגל לכך. היה לו צורך עז לספר על כך למישהו, אבל לא היה למי. הוא עצם את עיניו, ודימיין לעצמו את רחל, הצעירה התמירה מן הבית הכחול. לה יכול היה לספר. והיא היתה מביטה בו בתערכה. „אמיני וזם יבוא,“ שרק לעצמו, בלי קול, „טוב יהיה מביטה לך...“

כשפסק את העיניים, ראה את הלהבה, שהאירה את חלונות הדואר מבפנים. מי היה מאמין כי נרתק כל-יך קטן מסוגל להבעיר תבערה כה גדולה? אנשים יצאו בריצה מן הדואר. צעקות. שניים-שלושה שוטרים הופיעו מעברים שונים, ניסו ליצור שרשרת לפני פתח הדואר. מכונית של כבאים באה בהירה. מיד לאחר מכן, במכונית-מיטרה צופרת, הופיע סגן-ניצב צעיר. יצחק רצה לצעוק: „אני עשיתי את זה, אני החנווני היהודי שכולכם בוים לו!“

הוא קם, הניח כמה מטבעות על השולחן וצעד בקומה זקופה, כמעט כמו חייל, בכיוון לשוקי.

* * *

רוברט ראה אותה ברגע שנכנס למיסעדה שליד הנילוס. שניה לפני שראתה אותו. היא ישבה ליד קצין של חיל-הים המצרי, שהיה במצב של שיכרות מתקדמת.

האם רק נידמה לו שהסתכלה בו בליגלוגרמה, אחרי שמדדה במבט קטלני אחד את פטמה הקטנה? אומנם, פטמה נראתה בדיוק כמו חדרנית שהתהדרה בלבוש, כמיטב הבנתה. השימלה היתה רועשת מדי, והכובע עם הנוצה היה מגוחך. תנועותיה, תנועות של גברת גאוותנית בסרט אמריקאי מסוג ג', היו ממש פאתטיות.

שתלך מרסל לעזאזל, חשב רוברט. לא איכפת לי מה היא חושבת. אני בתפקיד. אני הולך עם פטמה כדי להיראות בהברה מצרית. כן, גם כדי שיהיה לי מישהו במלון שיוזיר אותי אם שרדתי-בטחון יתחיל להתעניין בי.

בכל זאת לא הרגיש בנוח. מבטה של מרסל הוסיף להטריד אותו.

הוא הזמין שתי מנות של קבאב ומשקאות. ויסקי לעצמו, דריי מארטיני לפטמה. היא התלבטה מה לעשות בזית, אך התגברה על המיכשול. היא היתה די חביבה, בסך הכל.

היכן מרסל? כסאה היה ריק. הוא ראה אותה פוסעת בין השולחנות, עוברת על פניו. מטפחתה נפלה ליד שולחנה, מבלי שהרגישה בכך.

רוברט זינק מביסאו. „גברת“, קרא ומיהר אחריה, כשהוא מנוסף במטפחת. הוא הדביק אותה במסדרון להדררי-הנחות. שם חיכתה לו.

„ידיעות אחרונות“, לחשה. „מצב-כוננות נצבא המצרי בוטל זמנית. יש ביטחון גמור שלא תהיה פעולה בשבועות הקרובים.“

„בסדר“, רוברט דיבר בקול יבש, כנראה למפקד. „עבודה טובה, בקשי עוד הערב את ויקטור לשר במכשיר שלי.“

„מיד כשאתפטר מגיבורי-החיל שלי,“ צחקה מרסל ב־קריצת-עין שובבה.

(*) למעשה בוצעה פעולה זו בדואר של אלכסנדריה, ב־2 ביולי, כשבועיים לפני התחלת הפעולות נגד המוסדות הבריטיים. פצצות התבערה, שהונחו על-ידי שלושה מאנשי הרשת, גרמו לנזק מועט, גרמו לכוויות בדרווע של פקיד.

אריה הוא שקרן. הוא הבטיח לעצור את מרוק מחוץ-לארץ, והוא הגיח לו לחזור לקאהיר. האם שיקר אריה גם בשאר הדברים? כששאל אותו בפגישה האחרונה, אם **פנחס לבון** (אלכסיס סטאברין דאק) שר-הביטחון החדש, אישר את הפעולה, השיב בחיוב. אולי גם זה שקר? האם בכלל אפשר להאמין לאריה? לגיבילי אפילו לדיין?

הם יושבים להם שם בנחותות, בתל-אביב ובפאריס, זעופים חיים. ואנחנו כאן נמצאים במלכות. כמו עכברים. המלכות יכולה להיסגר בכל דגע.

„כן“, אמר, „אני אוהב אותך. אני אוהב אותך מאוד-מאוד.“ הוא הסתובב אליה ושקע בין זרועותיה.

שבוע הבא:

כך נתפסה הרשת